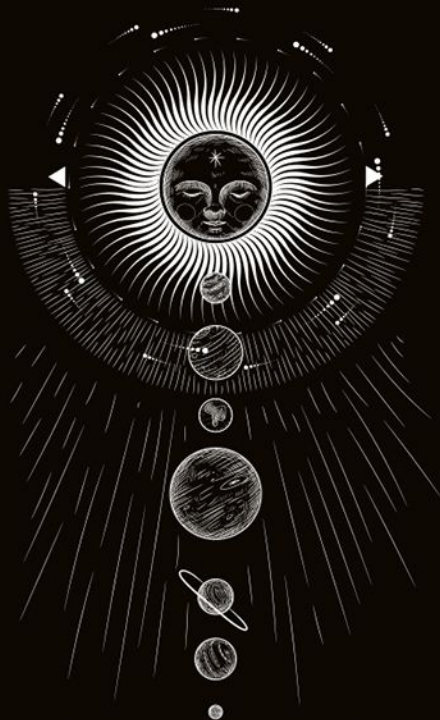

☾ REMALOM 2. ☽

Lenyűgöző fantasy
az *Ambrózy báró* esetei bestsellerszerzőjétől!

6... 5... 4...

finep
selection

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

6...5...4...

› RÉMALOM 2. ◀

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

6...5...4...

› RÉMÁLOM 2. ◀

Harmadik, javított kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*A regénysorozat eredetileg
a Varga Gábor (Videó) által készített fotókkal jelent meg,
melyeken IceCat, azaz Kákai Krisztina látható,
aki 2013-ban tragikus hirtelenséggel elhunyt.
Emlékét kegyelettel őrizzük.*

Sárga Ház

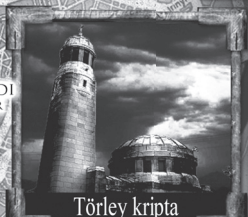
Tomaso villája

Árnyak Háza

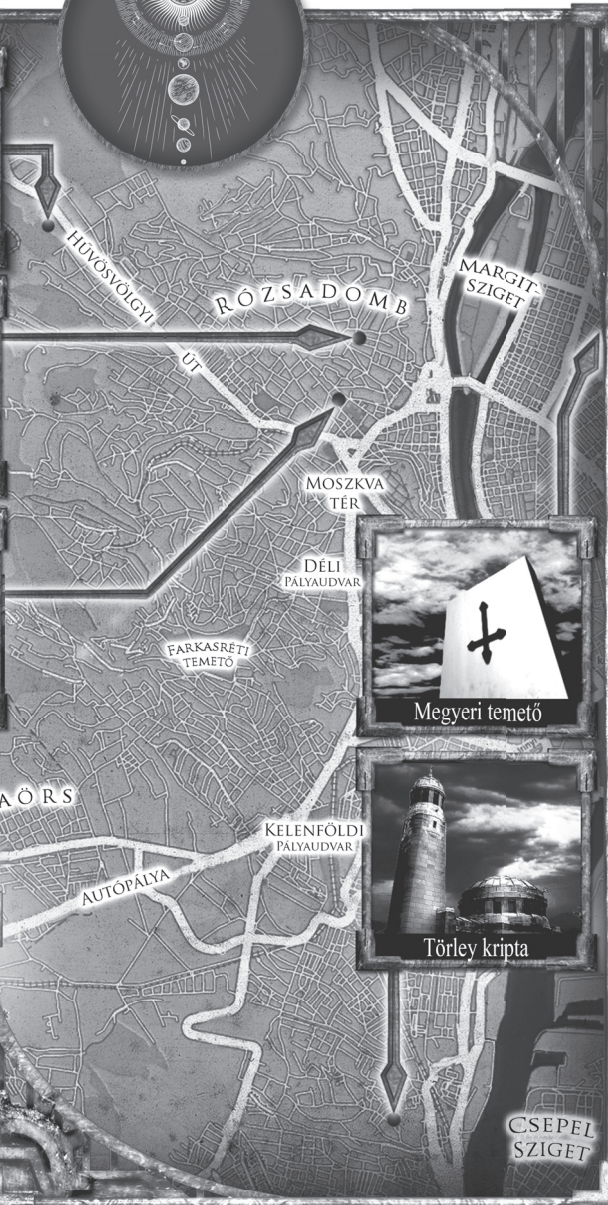
Megyeri temető

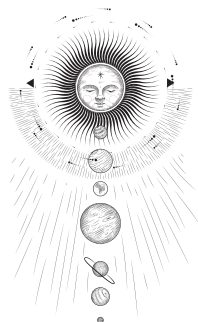

Törley kriptá

BUDA
PEST.

ANNO
DOMINI
2008

Kilenc

ALÁNY GESZTENYEBARNA, TIZENHÉT ÉVES, észvesztően csinos és agyzsibbasztóan ostoba. Valahogy mégis egyből rátalált a Gutenberg tértől délre álló, Mária utcai, körfolyosós bérházra, pedig még soha nem járt ott. Ebben persze sokat segített neki a taxisofőr, aki guvadó szemmel leste, amint a lány kiszállt a kocsiból, és fizetés helyett rúzsolt-puszt nyomott a jobb oldali, deres ablakra. A férfi tekintetéből kikönyöklő *tapizó* démon izalmában halkán felnyűszített.

A kis dögöt persze senki nem láthatta, hisz Budapesten immár alig akadt olyan ember, akinek tekintetére ne borult volna a Fenevad asztrálhomálya. A lány nyakában pipiskedő *asmo* démon mégis szörnyen elégedett volt magával. Biztos lehetett benne, hogy bódító kisugárzása még sokáig hatni fog a sofőr tapizójára. Ettől persze a férfi az utakon közveszélyes, este pedig a feleségével undok és durva lesz, de ez cseppet sem izgatta.

– Csókolom! – köszönt a lány a csukott ajtónak, csupán gyakorlásképpen, miután felért a harmadik emeletre, megállt a négyes számú lakás előtt, majd becsengetett. Míg arra várt, hogy ajtót nyissanak neki, az jutott eszébe, hogy akihez jött, talán nem csípi a lazaságot, ezért rágóját a rozsdás vaskorlát alá tapasztotta, és kihúzta füléből az iPod apró füleseit. A zene azonnal hiányozni kezdett neki; a bérház rideg csendje megrémítette.

– Mit akar? – förmedt rá egy reszelős hang az ajtórésből, amin át meleg penészillat áradt ki a lakásból.

– Helló! – csúszott ki a lány száján akaratlanul. – A francba! – tette hozzá mindjárt bosszúsan, hisz úgy tűnt, hiába gyakorolta az időseknek szánt köszönést, máris elszúrta a dolgot. Ez van; zene nélkül képtelen koncentrálni!

– Mondja már, hogy mit akar! – förmedt rá újra az ajtórés túoldalán várakozó banya. – Ezek mind azt hiszik, hogy lopjuk az időt! Hát szó sincs róla! Hetven fölött már nem! Hetven fölött nincs mit lopni, ezt jobb, ha...

– Meg vagyok beszélve – szólt közbe a lány, túsarkújával türelmetlenül kopogtatva a függőfolyosó kövezetét. Fogalma sem volt róla, hogy ezt az ideges rángást a nyakában ülő asmo démon okozza, aki ekkor vette észre az ajtófélfába kapaszkodó kicsi, karmos mancsokat.

A vénasszony sem volt *apage*, azaz démontalan! A förtelmes szörnyeteg zöldessárga pofája a zárnyelv fölött jelent meg, és tűhegyes fogaival az asmóra vicsorgott. A *csontrágó* démonfattyú alig lehetett nagyobb egy gyufásdoboznál, de a lányban lakó féreg mégis tartott tőle.

– Meg van *beszélve*? – kérdezte a banya, és végre leakasztotta a biztonsági láncot, majd kitarta az ajtót. Töpörödött volt, szürke és

ráncos. Épp, mint a csontrágója, ami a félfáról óvatosan visszamászott a vénasszony vállára, és belekapaszkodott csimbókos, gyér hájába.

– Tegnap mobiloz... telefonáltam – bólogatott a lány, akit szörnyen zavart, hogy folyton ódivatú szavakat kell használnia, hátha az öreglány nem vágja a trendi rizsát. – A Sebők asszony mondta, hogy ma jöjtek, pontosan kettőre.

– Ő ilyet nem mondott! – jelentette ki a banya, de mielőtt a lány vitatkozhatott volna, sietve hozzátette: – Mer’ azt én mondtam magának, hogy kettőre jöhet. Velem beszélt telefonon. Most meg itt van.

– Itt – biccentett a lány.

– Akkor bejön? – állt félre a vénasszony az útból. Mögötte a lakás dohos, sötét barlangszájnak tűnt, tele nyomasztó árnyakkal. A lány hirtelen elbizonytalanodott, de azután eszébe jutott, miért is jött, s ez (no meg a tarkóját kaparászó asmo) szinte átlökte a küszöbön.

– Jól van! – súgta a vénasszony olyan hangsúllyal, mintha elégedett pók volna, aki látja, hogy a legyecské végre a hálója felé tart. – Erre jöjjön, de vigyázzon a holmikra!

A lánynak pislognia kellett, mert a körfolyosó világossága után a lakás félhomályában szinte semmit sem látott. Az öreglány bezárta mögötte az ajtót. A csontrágó, ami most a bal könyökéről lógott lefelé, ismét rázsizogott az asmóra, de az mostanra összeszedte magát, és beintett neki.

A szűk, mindenféle kacattal zsúfolt előszobából, ami egyben a konyha is volt, a bejáratin kívül még két ajtó nyílt. Jobbra az apró cselédszoba, melynek ablaka a körfolyosóra nézett, szemben pedig a hatalmas, sötét nappali terült el. Arra, hogy a fürdőszoba és a vécé

merre lehet, a lány nem tudott rájönni, pedig szívesen kikéredzkedett volna.

– Befelé! – szólt rá a háta mögött totyogó vénasszony. – Mit piskedik annyit?

A nappalit öreg, porszagú, matt fényű bútorokkal és szőnyegekkel tömték tele. A lány arra gondolt, hogy ha a lakás tulajdonosa egyszer meghal, bizonyára az otthonával együtt temetik el. Muszáj, hogy így legyen, mivel úgy tűnt, a berendezési tárgyak egészen összeforrtak vele, s nem lehet majd azokat leválasztani róla.

Sebők asszony egy kerek, horgolt terítővel takart kártyaasztal mögött ült. Irdatlanul kövér testét körbeölelte a mély, süppedős fotel, aminek háttámlájára és vaskos karfáira szintén időtől sárgult horgolások tapadtak.

– Köszönöm, Matildka – mondta a vénasszonynak. – Kérem, készítsen nekünk egy jó erős feketét!

A banya halkán morogva zárta rájuk az ajtót. A lány azon töprengett, szóljon-e, hogy soha nem iszik kávé. A szavak azonban valahogy belefagytak a torkába, s miközben a hátán verejték csorgott, kirázta a hideg.

– Meleged van – állapította meg Sebők asszony, kinek átható tekintete rideg mosollyal párosult. – Vedd le a kabátodat, és ülj ide, szembe velem!

A lány azonnal engedelmeskedett. Pinkre színezett, borzas kabátját a recsegő tonettszék háttámlájára akasztotta. Amint feneke hozzáért a fényesre koptatott fához, hirtelen ömleni kezdett belőle a szó.

– Azért jöttem, mert van az a srác... a Zoli, igen, aki egy édes pasi. Megveszek érte, amióta csak lejött a dizsibe, és körbevillantotta a

fekete BMW-je kulcsát. Injektoros, tudja! Megy, mint állat, és Zoli hajtja is, mert ő a városban az egyik legmenőbb utcai versenyző.

– Utcán versenyeznek? – kérdezte Sebők asszony értetlenül. – És miben?

A lány ekkora tudatlanság hallatán őszintén meghökkent.

– Hát sebességben! – sikkantotta már-már felháborodva. – Éjszakánként, mikor a zsaruk már...

– A grammatonok – motyogta maga elé a nő, mintha tévedésen kapta volna a lányt.

– Tessék?

– Semmi, nem érdekes – legyintett Sebők asszony, majd a fotel mellől áttetsző üveget emelt az ajkához, és nagyot húzott a benne lévő, gonosz italból. – Folytasd, csibém!

„*Tök részeg!*” – gondolta a lány, majd lebiggyesztette az alsó ajkát. – „*Biztos így lazábban tud szövegelni a szellemekkel vagy mikkel.*”

– Szóval megveszek a pasiért, mert olyan... olyan kemény, és ő aztán tud bánni a csajával. Ahogy rángatja, meg leüvölti a fejét mindenért... Nagyon állat! Azt akarom, hogy *velem* legyen *olyan*, érti?!

Sebők asszony májfoltos ujjai között koszos kártyalapok jelentek meg. A lánynak elkerekedett a szeme a csodálkozástól, hisz esküdni mert volna, hogy a jósnő közben *meg sem mozdult*. Nem nyúlt a melegítőnadrágja zsebébe, sem a fenéke alá, vagy a fotel karfája és ülése közötti résbe, ahonnan elővehette volna a lapokat. És azok mégis...! Ez csúcskirály!

Sebők asszony sokáig piszmogott a paklival. Végül három lapot csapott ki az asztalra, amin rég kifakult, fura ábrák látszottak.

– Remete... Akasztott ember... Ítélet – sorolta.

– Mit tetszik mondani? – hajolt előre a lány, s borzongva leste a figurákat. – Én csak annyit akarok, hogy a Zoli dobja a mostani csaját. A Vivi a legjobb barátnőm, az igaz, de ez engem már baromira nem érdekel, mert eldöntöttem, hogy kell nekem a Zoli. Szóval muszáj lenne megvuduzni, mágiázni, vagy valami! Már mint a csajt! Lehet ez a pálya? Mondjuk, ha megbüdösödne a lehelete, vagy ilyesmi... A kes nem számít; nálam van apám hitelkártyája, úgyhogy bármennyit lehúzhatok róla!

A nyolcadik kerület legnevesebb jósnője ekkor hatalmasat böfögött, majd újabb kortyot küldött le a torkán. Végül fintorogva bólintott, és szabad kezével a komód felé intett.

– Hozd ide és tedd az asztalra azt a vacakot! Mielőtt bármilyen átkot vagy rontást küldenénk a barátnődre, meg kell bizonyosodnunk róla, hogy az asztrálszellemek támogatják a tervünket.

Úgy tűnt, bármit is mutattak a tarotkártya lapjai, Sebők asszony máris megfeledkezett róluk. A lány viszont boldogan ugrott talpra, s miközben óvatosan a kisasztalhoz vitte a kristálygömböt, lelke mozivásznán már önmagát látta, amint a fekete BMW-ben, Zoli mellett sikongat, száznolcvannal tépve végig a Hungária körúton.

A titokzatos belsejében mágikus fényeket őrző gömb azonban soha nem jutott el oda, ahova Sebők asszony szánta. A lány már csupán egyetlen lépésre volt a kerek kisasztaltól, mikor kintről velőtrázó sikoly tört rájuk. A nappali ajtaja kivágódott, a szobán faforgács és a zár néhány alkatrésze repült át. A kiszakadt kilincs halántékon találta a lányt, aki azonnal elájult, és a macskaszagú szőnyegre rogyott. Kezéből a kristálygömb a padlóra koppant, s egyenesen a belépők lába elé gurult.

Sebők asszony megpróbált felállni, de túlsúlyos, alkohollal átítatott teste nem engedelmeskedett. Ráadásul a két vendég egyike

kinyújtotta a bal karját, s ujjával belemarkolt a levegőbe, mintha a jósnő torkát szorongatná. Sebők asszony fuldokolni kezdett.

– Az ilyenektől kell nekem rettegnem? – sziszegte a férfi. – Hihetetlen, hogy a gömbjén keresztül bepillantatható a terveinkbe.

– Véletlen szerencse – legyintett társa, a dark szépség, aki most unott arccal vizslatta a félhomályos szobát.

A szikár, magas férfi ökölbe szorította a kezét, mire halk roppanás hallatszott. A mellette álló lány elmosolyodott, majd könnyed mozdulattal megigazította a zöld selyemszalagot, ami összefogta dús, éjfekete haját.

– Elég lesz! – mondta végül. – Már odaát van.

A Fenevad leengedte a karját. Sebők asszony belesüppedt a föltelba, s éppúgy nem mozdult többé, mint az előszoba kövén heverő Matildka.

– Különben is... – A dark lány, aki térdig érő lakkcsizmát, bőrcminiszoknyát, fekete neccharisnyát és topot viselt, lehajolt a kristálygömbért. – ...csak ezért jöttünk!

– Meg ezért! – szólt a férfi, s oly sebesen pördült a fal mellett álló könyvespolc felé, hogy varkocsba font, ősz szálakkal kevert, ébénéfekete haja körbetekeredett a nyakán. Bal karja ismét villámgyorsan mozdult, és tévedhetetlen pontossággal emelt ki a többi közül egy különösen vaskos kötetet. Leheletkönnyen átpörgette a hártýavékony lapokat, s végül megállt valahol a könyv vége felé.

A lány átkukucskált a férfi válla mellett.

– A Jelenések könyve – mondta. – Hány példány lehet még belőle?

– Már nem sok – nevetett fel a férfi, majd tenyerét a finom lapokra fektette. Tűz lobbant, kénköves bűz áradt szét a lakásban. Mikor a Biblia a földre puffant, utolsó lapjai, amin egykor a Jelenések

könyvének versei voltak, már hiányoztak. – A többit majd felkutatják hű szolgálaim, a dionysziánusok¹. Nekünk most a Harmadik Fatimai Jóslat utolsó példányát kell meglelnünk, míg nem késő.

– Ha jól emlékszem, azt mondtad, hogy a jövődölésnek Lilith közelében kell lennie.

– Igen – bólintott a férfi, s homlokára gondfelhő telepedett. – A Jóslat minden példányát sikerült elpusztítanunk, kivéve egyet, mert az védelmet élvez.

– Most komolyan azt akarod velem beetetni, hogy az a kicsaj képes megóvni a jövődölést... *töled?!* – A dark lány hitetlenkedve húzta el a száját.

– Ez nem ilyen egyszerű – legyintett bosszúsan a férfi. – Lilith jelenleg még csak a Jóslat létezéséről sem tud. Az utolsó példány azonban valahogy kapcsolódik a személyéhez, ezért kell a közelében keresnünk. S mivel Lilith megjárta a démoni dimenziót, s vissza is tért onnan, így minden, ami kapcsolatban van vele, bizonyos mértékig szentté, vagyis az akaratommal szemben védetté vált.

– Védetté, de nem elpusztíthatatlanná! Nyugi, nagyfiú, nem lesz itt semmi gáz. Lehet, hogy a Jóslat most még képes elrejtőzni előled, de pont az vezet majd a nyomára, ami jelenleg bújtatja. Azt mondd, Lilith közelében kell lennie?

– Képletesen... Igen. A lányhoz köze van, ez biztos, csak épp nem tudom, miként.

– Megoldjuk – mondta a dark lány, akin valahogy „rosszul álltak” a bőre és az izmai, mintha a testét egy számmal kisebb csontvázra

¹ A III. század közepén élt Dionysius, alexandriai püspök mindent elkövetett, hogy a Bibliából töröltessék a Jelenések könyve, mint szentségtelen szöveg, ami nem Istentől való. Próbálkozása megbukott, de fanatikus követőinek kis csoportja, a dionysziánusok (ejtsd: dionüziánusok) még léteznek – legalábbis eme könyv lapjain.

illesztették volna. Cipője orrával megbökte a csonka Bibliát. – Tet-
szett, amit az előbb csináltál. Pokoli bűvésztükk, lángoló lapok, hú!
És egyesek még azt hiszik, hogy te soha nem érintheted meg a Köny-
vek Könyvét.

– Babona! – bugyogott fel a mély zengésű röhögés a Fenevad tor-
kából. – Most te jössz!

A lány felemelte a kristálygömböt, és könnyed mozdulattal a fal-
hoz csapta. Millió csillámló cserép borított be mindent, szikrázva
szórva szét a redőnyök résén át beszüremelő fényt.

– Őt pedig add nekem! – bökött a lány állával az ájult csiniba-
ba felé, s belemarkolva annak dús, gesztenyebarna hajába, magasra
emelte az eszméletlen testet. – Megmutatom neki, mi az igazi vudu-
zás. Elvégre ezért kereste fel a jósnőt, nem igaz?!

* * *

A Megyeri temető fölé puha, sötétszürke felhőpaplanok terültek.
Október elején már lehetett reménykedni, hogy a hideg, lusta eső-
cseppeket könnyű, fehér hópelyhek váltják fel. Ez a remény azonban
most is megcsalta az embereket, így a temetésre érkezők sárban ta-
picskoltak, és dideregve húzták össze magukon zörgő esőkabátjaikat.

Egykedvűen hallgattam, amint a cseppek komoran kopogtatják
a fekete esernyők tetejét. A pap ingerült, kapkodó szavakkal sorol-
ta, miért is kell szeretettel emlékezni az elhunyra, akiről valójában
– ebben biztos voltam – a nevé kívül semmit sem tudott. Igaz, ha
valaki a szertartás előtt közölte volna vele, hogy Sebők asszony te-
nyér- és kártyajóslással, halottidézéssel, valamint rontások levételé-
vel, sőt, átokszórással kereste a kenyerét, ő akkor is éppilyen dühöt
érezett volna a reverendája alá csurgó eső miatt.

– ...ne keseregjeteK, hisz meg nagyon írva: boldogok, akik...

A kenetteljes beszédétől kirázott a hideg. Előrébb hajoltam, elszakítva vállamat a magasra épített családi kripta oldalától, aminek keskeny tetőpereme valamelyest megvédett az égből hulló nedvességtől, és szemügyre vettem a nekem háttal álló atyát. A hurkákba gyűrődő, hájas tarkó fölött, a gyér hajzatba egy villogó tekintetű *belf* koboldtörpe csimpaszkodott. A restség, tunyaság és önimádat egykori fődémona, Belfegor légiójába tartozó kis lény egyfolytában röhögött, miközben bal kezével ocsmányságokat mutogatott a gyászolók felé. Rajtam kívül persze senki nem láthatta a dögöt. Én pedig már éppoly közönyösen vettem tudomásul a *belf* jelenlétét, mint mikor macskát látok sündörögni a halfeldolgozó közelében.

– ...szeretett halottunkra emlékezve töltsön el minket a boldogság, hisz oly tiszta életet élt, amiért bizonyára a legnagyobb jutalomban részesül odaát...

Valaki a koporsó közelében felzokogott – vagy inkább zokogásnak igyekezte álcázni a röhögést? Az utóbbi hónapokban, mióta kiegészítő temetőcsőszként dolgoztam Anyu mellett, számos búcsúztató szertartást néztem végig. Nem mintha örömöm leltem volna mások fájdalmában, de valahogy megnyugtatót a gondolat: én tényleg *tudom*, hisz *látom*, hogy igenis létezik az a másik világ! Legalábbis a démoni fele biztosan, mert az asztráltér förtelmes kis fattyai mindenhol ott tobzódtak, ahol az embereket különösen nagy öröm vagy bánat érte.

Ebben a mai temetésben azonban volt valami különös. Szorosan összefontam mindkét karomat, mintha csak önmagamot akarnám átölelni, és lassú léptekkel közelebb mentem a paphoz. Akárki volt is ez a szegény Sebők asszony, akinek koporsófedelét egyhangúan kopogtatta az eső, sokan ismerték és kedvelték, vagy legalábbis fontosnak tartották, hogy eljőjenek a búcsúztatására. Megfigyeltem, hogy

a gyászolók között szinte egyetlen férfi sem akadt, a nők legtöbbször pedig ötven év fölött járt. A tekintetükből elkeseredettség, beletörődés és csendes fájdalom sugárzott. A nyakukat egy-egy *penetra* fitytyú hosszú, ragacsos farka szorongatta.

Épp olyan, amilyen Anyut is gyötri!

Az Abaddon fődémon seregéből származó, sűrű bőrű fattyak egymással kvartyogtak, miközben szép lassan kipréselték gazdáikból az utolsó keserű könnycseppet is. A nyitott sírgödör körül fojtogató, áporodott testszag terjengett, amit ezek a kis férgek árasztottak magukból. Legszívesebben előkaptam volna a kertésznadrágom mély zsebébe rejtett Exi-lapocskákat, hogy annyit űzzek el, amennyit csak bírok, mielőtt a döbbszólók lefognak.

Persze a „vak” nők és férfiak azt hinnék, megőrültem, hisz ők nem tudnak a nyakukban ülő démonfattyakról. Csupán a napjaikat kitöltő végtelen keserűséget és reménytelenséget érzik, amit a penetrák oltanak beléjük.

– ...vegyünk hát méltó búcsút...

„*Mindjárt vége*” – gondoltam. Akkor majd leeresztik a koporsót, és a fiúk sáros földet lapátolnak rá. A gyászolók rengeteg koszorút hoztak, de a virágok ebben a szottyos időben hamar elfonnyadnak és rohadni kezdenek. Lesz dolgunk Anyuval, míg mindegyiket a konténerekhez...

Csak ekkor láttam meg a lányt, pedig borzas, pink kabátkájában kirítt a fekete tömegből. Gesztenyebarna haja csapzottan tapadt sápadt arcára, amin összekeveredtek a könnyek, az esőcseppek és a smink halványkék, elfolyt csíkjai. Első ránézésre beteg volt – másodikkra halottabb, mint aki a koporsóban feküdt. Nem láttam rajta vagy benne semmiféle démont, mégis éreztem a retteget, ami egyenesen az asztráltérből áradt belé, s már-már az őrülettel volt határos.

Aztán észrevettem a nyakán fityegő, apró kis ekto plazma-maradványt: nemrég még volt démona, de kiszakították belőle!

Valaki erősen markolta a lány könyökét. Kissé oldalra kellett lép-nem, hogy lássam a fehér kezét, ami hosszú, fekete műkarmokban végződött. Azok az ujjak... Olyan ismerősnek, mégis idegennek tűntek. Akkora erővel szorították a vacogó lány könyökét, hogy a közelben állók időnként talán hallhatták is a porcok ropogását.

Sietve kutattam a kézhez tartozó arc után. A pap szenteltvízzel szórta meg a sárban tocsogó sírt, majd valaki bekapcsolta a nejlon-zacsó alá rejtett, ütött-kopott kazettás magnót. Recsegve, nyöszörögve szólalt meg valami nyálzene. Csoda, hogy Sebők asszony nem rúgta fel a koporsója fedelét, tiltakozásul e megaláztatásért.

A lány sírt. Lehajtotta a fejét, amitől a haja úgy nézett ki, mint egy agyonáztatott, barna zuhanyfüggöny. Újabb lépést tettem oldal-ra, s akkor végre megláttam azt, aki fekete műkörmeivel a könyö-két tartotta.

Összeakadt a tekintetünk.

A dús hajú, dark szépség épp azt súgta a zokogó lány fülébe, hogy:
– Nézd a koporsót! Nézz rá! Te is oda kerülsz, ha bárkinek elmondod, amit a jósnőnél láttál!

Fogalmam sem volt róla, hogy a széles, fekete rúztól csillogó ajkáról, vagy egyenesen a rideg szempárból sikerült-e le- vagy kiolvasnom a szavakat. Nem is érdekelt. Szédülni kezdtem, méghozzá anynyira, hogy meg kellett kapaszkodnom az egyik fejében.

„Te...?! Ez *nem lehet!* Te *nem lehetsz...*!”

A dark csaj továbbra is egyenesen a szemembe nézett, s fekete ajkai néma szavakat formáltak:

– Helló, Lilith!

Az üzenet jégvágóként döfött a koponyámba.

A pap biccentett a gyászhuszároknak, mire azok elkezdtek leereszteni a koporsót. Bár máskor a gyászolók szinte mindig megvárták, míg a sírhant elkészül, a társaság most azonnal forgolódni, sutyorogni és oszladozni kezdett. A síró lány is mozdult, engedelmeskedve a könyökét szorító kéznek, s már el is tűnt. Erőt vettem magamon, és megkerülve a sírgödrot, a gyászolók közé furakodtam. Azok gyanakodva, értetlenül bámultak rám: bizonyára azt hitték, jattot akarok kérni a későbbi takarításért.

Addig kerestem a lányt és kísérlőjét, míg végül már csak a ragacsos göröngyöket lapátoló gyászhuszárok maradtak a közelemben. Önmagamra dühösen, elkeseredve álltam a szomorúfüzek alatt, és az öklömmel dörgöltem le a szempillámat csiklandozó esőcseppeket.

A dark szépség eltűnt, de én tudtam: nem lehetett más, csakis a barátnőm, akit láttam meghalni!

Igen, ő volt az: Synerella!

* * *

Bármennyit dolgoztam is napközben, az álom éjjelente sokáig elkerült. Az aprócska szobában a plafont bámultam, s örültem, ha a Kunhalom utcán elhajtott egy-egy kései autó. Olyankor a reflektorok szórt fénye átsuhant a bútorokon, szétozlatta az árnyakat, és felkavarta a dermedtséget. Mióta nem szedtem a gyógyszereket, és Salamon doktor – pontosabban: Slomó, a grufti démonvadász – viszszaadta a *látásomat*, teljesen összezavarodtam. Hol azt hittem, hogy ismét egykori elmebajom szórakozik velem, hol pedig azt, hogy a *látható* démonoktól nyüzsgő Város igenis valóság volt, s ami most körülvesz, csupán a Fenevad teremtette illúzió.

Mióta visszautasítottam Slomó ajánlatát, hogy csatlakozzam a grufti démonvadászokhoz, a doki nem jelentkezett.

Az a néhány Exi-lapocska azonban, amit búcsúzóul a kezembe csúsztatott, folyton emlékeztetett rá, s mindarra, amit akkor este, a kripta mellett állva mondott:

– Az otthonunkat elrabolták. Ami most körülvesz minket, az csupán aljas, kifordított hazugság, és ezt te is tudod, Lilith. A Fenevad és Synerella változtatták meg a Várost, hogy kitiltva innen a többi fődémont, ezentúl csakis az övék legyen minden halandó lelke. A régi világ emlékét kisöpörték mindenki fejéből, így a hatalmukat immár senki nem fenyegetheti. Pedig az apró démonok, a penetrák, hernyók és tapizók most is az emberekben laknak, csak épp láthatatlanul.

Szavai minden éjjel ott kongtak a vén faliorában, az öreg ruhászekrény recsegésében... És Anyu fáradt, száraz szuszogásában, amit a benne lakó penetra fattyú motozása kísért. Ha ez a kis dög nincs folyton a szemem előtt, akkor talán elfeledkeztem volna Slomóról. Más emberekben persze akkor is látom a bennük lakó szörnyeteget, de az... Az valahogy nem zavart.

A hátsó kertben álló aprócska épület, ami az albérletünk volt, békés szigetnek számított. A kedves házinéni hetente egyszer friss süteményt sütött, s mindig hozott kóstolót. Benne nem lakott démon. Talán túl tiszta és egyszerű volt a lelke. Nem tudom. Az biztos, hogy Anyu penetrája mindig fújtt és prüsszkölt, ha meglátta.

Kamion dübörgött végig a Kunhalom utcán. Reflektorai a szokásosnál is erősebb fényt küldtek be az ablakon, s amint az átsuhant rajtunk, megláttam Anyu démonát. A vállán ült, s azon ügyködött, hogy újabb rémálmod teremtsen. Felkönyököltem, és egyenesen a vörös szemekbe néztem. Ettől általában zavarba jött, dühösen horkantott, majd visszavonult. Tudta, hogy látom őt, és akad nálam néhány Exi. Eleinte kifejezetten rettegett tőlem, mert azt hitte, az első

adandó alkalommal kiűzöm őt Anyuból. Azután rájött, hogy nem fogom bántani, mert attól félek: a Fenevad nyomban megérezné a szertartást, és eljönne, hogy bosszút álljon. Ettől kezdve csendesen és állhatatosan gyűlöltük egymást, de betartottuk a három lépés távolságot.

A penetra elbújt Anyu háta mögé. Azt hittem, reggelig végre nyugton marad, de tévedtem. Már épp sikerült volna elaludnom, mikor meghallottam, hogy az apró fattyú leugrik az ágyról, és átoson a szobában. Miközben piciny lábai a hajópadlón tapicskoltak, folyton morgott, vicsorgott és káromkodott.

Felkeltem, hogy utánamenjek. A konyhába tartott, ahol felmászott a székre, majd az asztalra, és nekiesett Anyu nagy, kopott műbőr táskájának. Halványlila segédfogalmam sem volt, mi a fenét akarhat. Az apróbb démonfattyak, mint a penetrák, hernyók és alkeszek, soha nem szoktak eltávolodni attól, akit egyszer sikerült megszállniuk. Anyu gyötrő szörnyetege azonban most nem csupán *bát-ran*, de kifejezetten *örült módon* cselekedett, hisz tudta, hogy látom és könnyedén elintézhetem.

Az ajtó félfájába kapaszkodva léptem át a széles küszöböt. A kő hidege meztelen talpamon át felkúszott a lábszáramon, és libabőrt varázsolt a testemre. Kintről alig szűrődött be fény. A Kunhalom utca ostorlámpáit a környék agyhalott kölykei rendre kicsúzlizták, ezzel tiltakozva a bennük tomboló, kamaszkori zavarodottság ellen. Szerencsére a házinéni mindig égve hagyta az ajtaja fölé szerelt lámpát, mert meggyőződése volt, hogy annak fénye elriasztja a betörőket – bár rejtély, miféle logika alapján.

A penetra ragacsos mancsai addig lökdösték a táskát, míg az fel nem borult. Anyu pénztárcája, munkáskesztyűje s még néhány kacat a viaszosvászon terítőre esett. A démon egyre dühödtebb morgással,

vicsorgással tűnt el a többi holmi között, s végül egy vastag, fekete könyvet rángatva, vonszolva jelent meg ismét.

A borítón kopott, hamis aranyozású betűk hirdették, hogy a Szent Biblia egy példánya az. Anyu talán kapta valakitől (a temetőbe járók némelyike olykor fura dolgokkal lepi meg az ott dolgozókat, mikor a bánat elveszi az eszüket!), vagy találta a sírok melletti padok egyikén. Önmagában már az is kiakasztó volt, hogy hazahozta, hisz tudtommal soha életében bele sem nézett.

A penetra viszont igen! Pontosabban kinyitotta, majd rögvest megragadta az utolsó oldalakat, és mielőtt bármit tehettem volna, veszett dühvel tépkedni kezdte azokat.

S ekkor történt valami, amire azóta sem találtam magyarázatot. *Vélem* történt, vagy inkább mélyen *bennem*. Anélkül mozdultam, hogy átgondoltam volna, mit teszek. A konyha hálószoba felé eső falánál, az ajtó mellett állt a tálalószekrény, ami már akkor divatjamúlt lehetett, mikor a tervezője megálmodta. Kirántottam a legszélső fiókot, s kezem tévedhetetlenül rátalált a zsebtükrökre, amit Anyu soha nem használt, de azért eltette, hátha jó lesz még valamire.

Igaza lett! A tükörrel a kezemben szinte átugrottam a konyhán. A penetra fattyú, aki körül immár tucatjával hullottak a finom bibliapapír fehér fecniji, vicsorogva kapta rám a tekintetét – majd félelmében felvisított. Elért tartottam a tükröt, s nem törődve vele, hogy felébreszthetem Anyut, rákiáltottam:

– *Me phandavel ande glinda!*²

A konyhát mély, búgó hang töltötte be. A tálalóban összekocnáltak a tányérok, a poharak és az evőeszközök. A talpam alatt a kőpadló finoman rázkódni kezdett, s láttam, amint a csillárra ragasztott

² Kb.: Tükörbe zárlak! (cigány)

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

légyapír csíkjai kilengenek. A penetra úgy visított, mint akit elevenen nyúznak, s bizonyos értelemben ez is történt. Apró, szürke testének körvonalai elmosódtak, megnyúltak, és a tükör felé kezdtek áramlani.

– *Me phandavel ande glinda!* – suttogtam-sziszegtem újra az ősi varázsigt. A mellkasomat majd' szétfeszítette a düh, ami akkor lobbant bennem, mikor megláttam, mit művel a fattyú a könyvvel. Közben viszont tudatom egy része csodálkozva figyelte haragtól izzó lényemet, s nem értette, miért teszem, amit teszek.

A penetra teste szétkenődött a levegőben, és lassan belefolyt a kezemben tartott tükörbe. Mikor az utolsó molekulája is eltűnt, az edénycsörgés és remegés is megszűnt.

– Te meg mit csinálsz itt? – szólalt meg Anyu a hátam mögött. Megfordultam. Álmosan, kócos hajjal és zavartan állt a küszöbön; fehér pongyolájában úgy festett, mint egy eltévedt kísértet. A tarkójáról a bal vállára lógott a penetra elszakított *köldökzsínórja*, de az ektoplazma máris zsugorodni, sorvadni kezdett. Tudtam: mire felkel a nap, már nyoma sem marad, hisz a démonűzést szabályosan hajtottam végre.

– Semmi, csak... – A kezemben tartott tükörre pillantottam. – Viszketni kezdett a homlokom, s azt hittem, megint egy pattanás.

– *Ezért* versz fel az éjszaka közepén?! – bámult rám hitetlenkedve, majd megfordult és az ágyhoz ment. – Nem érzem magam valami jól. Kérlek, hagyj aludni!

– Bocs, Anyu – suttogtam. – Csendben leszek.

Visszafeküdt, és álláig húzta a takarót. Látszott rajta, hogy valóban rosszul van, ami nem csoda, hisz az imént űztem ki belőle megszokott démonát.

Ismét a tükörre néztem.